

едно съ мнозина свои съграждани той билъ арестуванъ и откаранъ въ затвора, дето преди два дни билъ хвърленъ и баща му. Заедно съ 700 души, обвинени въ бунтъ, Величковъ билъ откаранъ въ Пловдивъ, оттамъ въ Одринъ, отъ дето следъ 4 месечни изтезания билъ оправданъ и пуснатъ.

Като виждалъ, че е невъзможно да се върне въ родния си градъ, Величковъ заминалъ за Цариградъ, дето го сварва и освободителната война. Следъ освобождението Величковъ се предалъ изпърво на книжовна работа, а по-сетне и на политическа — той достигна да стане директоръ на просвѣщението въ Източна Румелия. Но и сега нашиятъ писателъ не изоставя книжовната си работа. Заедно съ Вазова издаватъ списания, пишатъ разкази, превеждатъ на български езикъ европейски писатели, и т. н. Презъ тия години Величковъ написалъ цѣла редица повести, разкази и спомени изъ българския животъ. Неговитѣ дарби се развивали се повече. Името и славата му се носѣли навсѣкжде.

Следъ съединението на северна и южна България поради бурнитѣ политически събития Величковъ билъ принуденъ да напусне отечеството си (1886 г.) и да замине въ Италия, дето съ любовъ изучавалъ живопись (до 1894 г.). Презъ тия осемъ години той живѣлъ въ Римъ, Венеция и Флоренция, ходилъ пакъ въ Цариградъ и учителствувалъ въ Солунската гимназия.

Подъ засмѣното небе на Италия, Величковъ написалъ и най-хубавитѣ си стихотворения, въ които възпѣва хубоститѣ на италиянското искусство, величието на стария Римъ, но заедно съ това и тъгата си, че е изгоненъ отъ България и е принуденъ да живѣе въ чужда земя. Сѣ презъ това време